

Goeden avond, vrienden,

Ik mag deze keer voor U de bijeenkomst openen. Een vorige maal hebt U ongetwijfeld verschillende problemen aangetroffen en wij zullen U allen de gelegenheid trachten te geven om te komen tot een oplossing van de vragen, die U heeft. Maar allereerst zou ik U willen verzoeken mij aan te horen, wanneer ik U i.v.m. met het behandelde van de stof en geest spreek over de oude opvattingen aangaande de lotus en het leven van de wereld.

Zoals U ongetwijfeld al heeft gehoord, zien sommige geloofsrichtingen het geestelijk leven van deze wereld als een lotus. De geheimzinnige bloem, die lange tijd verborgen in de modderige wateren der materie zich voedt om zich te ontplooien tot een stralende kracht. "Wanneer de lotus der wereld bloeit", zo zeggen ons de oude wijzen, "bloeit ook het geestelijk bewustzijn; en een nieuwe leraar wijdt de wereld in in nieuwe geheimen."

Dat deze zin niet onwaar is, kunnen wij afleiden uit het feit, dat zeer vele wereldleraren juist gekomen zijn in een periode, dat door oververzadiging der materie en der materiële zorgen de mens zich weer is gaan wenden naar het gebied van het geestelijke, naar het religieuze en het esotherische.

Echter is het symbool van de lotus evenzeer voor elke mens. Ook gij zijt als een lotus, of - zoals een oude dichter zeide:

"Geboren in de modder van 't onbewuste streven  
streeft gij omhoog tot 't watervlak van het stoffelijke leven  
en treedt in de vrije lucht van 't geestelijk bestaan."

En openbloeiend erkent gij voor het eerst de waan  
van het leven en leert gij de werkelijkheid beseffen."

En zo gaat het met U allen. Zo gaat het met de wereld. Zo gaat het zelfs in het Al. Want ook in het heelal kennen wij perioden van - ik zou haast zeggen - geestelijke hoogconjunctuur.

Hoe ontbloeit bij de mensen de Lotus? Het begint in de materie. Het is onmogelijk om de materie over te slaan. Want alle geestelijk bewustzijn moet gedurende de aardse levensperiode worden vergaard uit het stoffelijke.

Dat het materiële opzichzelve vele onaangename elementen draagt, doet daar verder weinig toe. "De vruchtbaarste modder stinkt het hardst", zegt de boer wel eens. Zo zouden wij ook kunnen zeggen, dat juist de wereld vol van ruoer, van problemen en ellende, het beste voedsel is voor onze geestelijke bloei.

Wij zoeken in onze onwetendheid naar een uitweg, zoals de lotus haar scheuten omhoog doet gaan en een blad legt aan de oppervlakte van het water. Zij leeft daar nog niet. Maar zij heeft a.h.w. voor zichzelf een niveau gevonden, waarop zij eens zal kunnen bloeien.

De mens in de materie zoekt naar een doel, dat meer is dan zuiver materiëel. Hij kan niet de zuiver materiële waarden nemen en daarmee zijn hele leven vullen. Hij heeft behoefte aan een droom, aan een geloof, behoefte aan iets, dat verder gaat dan zijn dagelijks bestaan. Zo bepaalt ieder voor zich door zijn denken en zijn geloven een geestelijk niveau, waarop hij kan voortbestaan.

Echter, heeft U dat niveau gevonden, stelt U dan niet voor, dat ge reeds de bloeiperiode hebt bereikt. Ge hebt dan alleen nog maar de mogelijkheid gevonden om na rijpe tijd - de lotus bloeit niet elk jaar - knop te vormen. D.w.z. langzaam maar zeker de essence van Uw leven op geestelijk gebied te projecteren.

De geestelijke lotus van de mens kan slechts éénmaal openbloeien. Deze lotus wordt over het algemeen gelijkgesteld met het top-chakra, dat zich in de omgeving van de kruin bevindt. Dat is een aardige symboliek. Want wanneer wij eenmaal zover zijn gekomen, dat wij ons geestelijk niveau hebben gevonden en met een voortdurend streven trachten dit niveau steeds meer te benaderen en te bereiken, dan stuwen wij veel van onze levenskracht dus naar het hoogst voor ons bereikbare punt. En dan vindt daar plaats wat men noemt "de vorming van de knop."

Dat is nog lang geen geestelijke ontplooiing. Dat is nog niet de lotus, die in de zon licht en een mysterie wordt in het maanlicht. Het is alleen nog maar een haast niet zichtbare groene knop.

Nu gaat die mens met zijn denken en streven verder. Er komen ogenblikken, dat hij zegt: "Ach, wat zal ik mij verder over dat geestelijke drukmaken." Op dat ogenblik neemt hij de kracht weg en het reeds op geestelijk gebied bereikte, het reeds mogelijke, wordt weer teruggebracht tot de slijmerige moddersfeer van de materie. Maar blijft ge verder gaan - ook al kan er wel eens een periode komen, dat ge versaat - gaat ge verder alles in geestelijke betekenis te beleven en te zien, dan komt er een ogenblik, dat gij voor Uzelf de mogelijkheid tot het bloeien hebt opgebouwd.

Die mogelijkheid bereiken is eigenlijk het doel, waarvoor ge op aarde leeft. Want bloeit eenmaal de lotus open, dat draagt gij in de eerste plaats de vrucht, zodat ook anderen zich aan de materiële modder kunnen ontworstelen.

In de tweede plaats leert gij het licht kennen. Het licht, dat niet meer gebroken wordt door de een of andere tussenstof. Dat onvervalst en rein U een ogenblik beroert, ook al gaan ~~de~~ wolken voorbij en nemen die soms de zon weg.

Gij leert echter met de opengebloeide lotus twee waarden erkennen: de waarde van de vruchtbaarheid; het materiële. Dit wordt gesymboliseerd door het maanlicht. Want in U leeft een scheppingsdrang. Deze zal zich op elk vlak uiten. Dus zowel op het laagst-stoffelijke als op het hoogst-geestelijke. Maar het is slechts een weerkaatsing van de werkelijke scheppingskracht in het licht.

Het licht zelve wordt dan vergeleken met de zon. Degenen onder U, die wel eens een lotus hebben gezien, zullen mij bevestigen, dat een lotus haar werkelijke luister heeft in het maanlicht. Vergeleken bij God, onthuld in het felle licht van Zijn wezen, is een geestelijk ontwaakt en opengebloeid mens maar zeer weinig. Maar zodra hij wordt beoordeeld in de scheppende kracht, in scheppende werkingen en richtingen, dan blijkt hij plotseling ver uit te steken boven anderen.

Tot zover de mens. Het ligt niet in mijn bedoeling U bezig te houden met het opsommen van de kwaliteiten, die men kan gewinnen, wanneer men zelve dus opengebloeid is op geestelijk gebied. Hierover hebt U voldoende gehoord en U zult ongetwijfeld nog meer dan genoeg horen. Vandaar dat ik van de mens terug wil gaan naar de wereld. Want ik zei U reeds: de wereld-lotus bloeit open.

Gij moet U voorstellen, dat in de gehele wereld voortdurend krachten en bewustzijnsvormen samenwerken. Ofschoon de enkele mens, een enkel levend wezen, dit niet beseft, is deze wereld in haar levensverschijnselen een organisch geheel. Het is dus begrijpelijk, dat, wanneer de geestelijke verlangens van dit geheel beginnen te stijgen boven een materiële niveau, op deze wereld geestelijke krachten worden verzameld. Wanneer die krachten groot genoeg zijn, dan kunnen zij zich ontladen. Zij kunnen zich ontladen in de wereld. Maar meestal zijn zij gestuurd en gericht <sup>naar</sup> omhoog. Dan is het openbloeien van de lotus eigenlijk een uitbarsting van geestelijke energie, die op aarde geen ontplooiing vinden kan of kon. Het is het perfecte gebed van een wereld. Geestelijke kracht, die - omdat zij geen andere richting vinden kan - uitbarst in de richting van het Onbekende. Die de zuiver stoffelijke normen doorbreekt, de zuiver stoffelijke vorm achterlaat en zich uit in het Al.

Vandaaruit komt een echo. Dat is de wereldleraar. Hij is de verpersoonlijking van het bewustzijn van de mensheid, waarin hij incarneert of neerdaalt. Gelijktijdig is hij in zijn oorsprong deel van de kracht, waartoe het roepen en zoeken van de wereld werd gericht.

Nu kennen wij altijd twee soorten lotus. Er bestaan n.l. - al ziet men die practisch nooit buiten magische kringen - de zwarte lotus en de witte lotus. Het eigenaardige is, dat deze beide ongeveer gelijktijdig bloeien. Eerst meestal de zwarte lotus. Zij is het totaal van al de in de stof geen bevrediging vindende lusten en verlangens van de mens. Het is zijn machtsbegeeren, dat aan de normale middelen niet meer voldoende heeft.

Wanneer deze geopenbaard is, ontplooit pas de witte lotus. Zij neutraliseert de werking van de zwarte. Zo komt er in de wereld een ogenblik, dat deze gehele wereld - eerst nog in de ban van het begeerte- en drangleven van een totaal, onbevredigde mensheid - onder de invloed komt van het zuivere, het lichte van de witte lotus. De wereldlotus.

Dan gaan er vele vreemde dingen gebeuren. In de oudheid heeft een esotericus eens neergeschreven: "Ze zwelt, de knop, ze staat op bersten.

En zie, mijn hart is ook tot berstens toe gelaân.

Ik voel, de dam zal dadelijk bezwijken.

Het hemelrijk zal opengaan.

De helden, zij verstommen op hun wegen,

De zang der zwaarden klinkt niet meer.

En uit het licht van pas-ontbloeiende lotus,

Keert de vrede tot de mensheid weer.

De lotus bloeit en heel de wereld zingt haar zangen.

Zij heeft de geest begrepen en het Al omvaard.

Zo zal zij de wereld gaan verlaten.

De neergang na de bloeitijd is reeds bepaald en beraamd."

Wanneer wij een geestelijke bloeiperiode doormaken en wij hebben het geluk om juist in zo'n periode op aarde te zijn, dan worden wij gedragen door het geestelijk begeren en verlangen. Dan worden wij voortdurend wakker geschud uit onze rust door het verlangen der mensheid. Daardoor, mijne vrienden, worden wij verheven ver boven onszelf. Dan zullen wij ook persoonlijk kunnen openbloeien, het licht zien en aanvaarden.

Misschien vindt U dit een les, die oppervlakkig is. Maar denk goed na. Want vanwaar komt het zaad, waaruit de lotus bloeit? Komt het voort uit de adem van Brahman, die de sterren zaaide in de duistere nacht? Komt het voort uit hogere krachten? Het raadsel is nooit opgelost. Wij weten allen, dat de allerhoogste Kracht de oorsprong is van deze bloei, die wij zelf kunnen beleven. En het probleem van het opbloeien, het opgaan a.h.w. in lichte wereld, is een probleem, dat ons persoonlijk te allen tijde sterk beroert. Een probleem, dat ook tevens een geheim blijft. Want wat wij U ook vertellen over bereiking, wat U ook zelf reeds weet over mogelijkheden, zelfs de magische vermogens, die U in U draagt, zij zijn niet in staat U deze lotus in bloei te doen brengen in Uw eigen leven alleen reeds, laat staan in Uw wereld.

De lotus is een periode van ontwikkeling, een cyclus. Een cyclus, die - steeds wederkerend - aan de geest op aarde, de geest in de stof, een bijzondere mogelijkheid geeft tot bewustwording.

Het is zoveel te belangrijker, dat wij dit een ogenblik bespreken in deze kring. Wanneer U weet, dat de tijd komt, dat de wereldlotus weer gaat bloeien, dat weet U ook, dat de machten der duisternis gewerkt hebben op deze wereld. Dat de machten van 't duister nog werkzaam zijn.

Het is thans de periode van de bloei van de zwarte lotus, mijne vrienden. Alle uitingen, hoe zij ook lijken in Uw ogen, zij zijn nog geboren uit het duister. Er is nog geen licht. Maar Uw verlangen naar de perfectie en de volmaaktheid, Uw zoeken naar geestelijke rijpheid, is de kracht, waarmee gij zo dadelijk deze zwellende knop van de wereldlotus zult doen openbarsten.

Ik geloof, dat ik daaraan niet veel heb toe te voegen. Het was een inleiding voor deze avond en gelijktijdig een voortzetting mijnerzijds van de onderwerpen, de vorige malen reeds besproken. En nu geef ik het woord aan een volgende spreker, die ongetwijfeld meer gelegenheid zal bieden om met Uw eigen problemen naar voren te komen. Ik dank U voor Uw aandacht.

Goeden avond, vrienden.

Ik weet niet hoe U de vorige keer hebt gereageerd op onze lessen, maar er zitten, meen ik, voldoende vraagstukken in verborgen - wanneer U ze vinden kunt, natuurlijk. Daarom is het juist esotherie. Want Esotherie betekent doordringen achter de oppervlakte der dingen. Zijn er vragen over hetgeen er behandeld is op de vorige bijeenkomst? Wie verbreekt het zwijgen? Anders ga ik verkoopstechniek gebruiken, hoor! Eénmaal, andermaal, niemand meer? Vragengelegenheid gesloten.

Nu heb ik een kleine klacht. Wij hebben de vorige maal iets gezegd zo buiten het verslag om, wat prompt met de toevoeging "buiten het verslag om" in het verslag werd opgenomen. Dat is iets als :terzijde, die vet wordt gedrukt. Wanneer we in het vervolg weer iets zeggen buiten het verslag om, laat het er dan uit.

Wat voor onderwerp hebben we vandaag, wie weet dat dan? We moeten toch eens kijken of jullie wakker zijn.

x U zoudt het nog hebben over de symbolen.

- En wat zouden we spreken over de symbolen? Weet U dat ook nog? In welk verband? Gemeen hè, nu wist U al iets.... Wat was vorig maal het onderwerp? Iets en niets, weet U nog wel? De kwestie van een waarheid, die in ons bestaat, maar buiten ons in het geheel niet waar hoeft te zijn, enz. En vandaar, dat we juist hierop iets verder ingaan.

De symbolen, die oorspronkelijk horen onder het deel van de derde spreker, die kunnen wij er meteen bijnemen. Per slot van rekening wanneer je in het leven staat, onverschillig of dit nu als geest is of als mens, in hoge

of in lage sfeer, dan zul je altijd het leven proberen te bekijken op een bepaalde manier. En doe je dat door waarden (meestal waarden van binnen uit) te associeren met bepaalde voorstellingen.

Nu kan het wel zijn, dat iemand ons zegt: Er is niets. Maar niets kunnen wij ons niet voorstellen. Wij kunnen ons dat niets hoogstens voorstellen als een maas in een net. Maar dan moet er toch een net zijn, anders weten we niet waar de maas is.

Voor het niets is dus eigenlijk geen symbool. En toch moeten wij ook innerlijk vaak trachten deze waarde uit te drukken. Wij moeten het verschil tussen de innerlijke en uiterlijke wereld vinden. Wij moet trachten om de gehele cosmos a.h.w. naar voren te brengen op de juiste manier. En dan kom je vanzelf tot symbolen en voorstellingen als b.v. (ik haal er maar één aan, nietwaar) het bekende <sup>rijke</sup>pentagram. Dat is een voorstelling, die geen volledig evenwicht biedt. En zij geeft dus ook onze innerlijke onevenwichtigheid aan. Het feit, dat wij nog strevende zijn.

Maar nemen wij nu het zegel van Salomo b.v., de twee gekruiste driehoeken, dan zien wij iets anders. De twee driehoeken, waarvan de één licht en de ander duister is, heffen elkander a.h.w. op in het midden. Licht en duister worden één. En wat vinden we daar? De naam Gods. Het symbool drukt a.h.w. uit, dat temidden der verschillende uitingen, het Goddelijke bestaat.

Zo heeft de mens reeds heel vroeg in allerhand symbolen en tekeningen geleerd een uitdrukking te geven aan zijn gedachten, die hij eigenlijk met woorden niet kon tekenen. Het beeld zegt vaak meer, maar het vraagt ook een grotere eigen interpretatie.

Zo komt men b.v. tot een levensteken. U kent misschien de levensrunen, <sup>oudgermaans</sup> ~~leesteken~~ die gebruikt werden vroeger bij de Germanen? Dan vindt U daar vaak de gestalte van een mens, beën gesloten, de armen ten hemel gestrekt. Zeker, later is het allemaal geformatiseerd, maar het symbool is er weer. Het symbool van opgang.

En wanneer een mens b.v. in een droom, van bewustwording gaat dromen, wat ziet men dan? Dat de gehele ervaring vaak achter een droom-symbool wordt verscholen, een symbool van een mens, die de armen uitstrekt en wel naar omhoog. Daar worden dan vaak verklaringen bijgedroomd. Men weet: voor zichzelf is het kentekenend. De hooggestrekte armen geven aan de noodzaak om bewust te worden. En overal waar de mens naar bewustzijn streeft, daar vinden wij hetzelfde. We vinden daar niet één lange rechte pyloon, die b.v. de Egyptenaren gebruiken. We vinden altijd een splitsing, één model van een levensboom b.v. zoals de Joden dat kennen.

Gaan we daarentegen denken aan dood, wat zien we dan? De armen zijn neergestrekt naar de aarde. Waarom? Om de doodeenvoudige reden, dat deze mens geen contact meer heeft met de hogere wereld. Het stoffelijke is van het geestelijke gescheiden.

Heeft men dromen, waarin de materiële zorgen niet meer uit te drukken zijn, waar een ondergangsgedachte overheerst, dan zien we naast demonische symbolen, die de angst en de bezorgdheid naar voren brengen, in vele gevallen het symbool van een mens met hangende handen. U weet wel, gebogen hoofd.

Natuurlijk wil ik U niet alleen op het woord symboliek gaan onthalen; dat heeft geen zin. Maar wanneer we nu eens goed gaan kijken en we nemen de levens- en de doodsrunden en we leggen die op elkaar, wat krijgen we dan? Een kruis, een vierkant kruis.

Dat is opvallend. Want het kruis geeft aan: de uitdrukking aan een (in deze vorm althans) volledig evenwichtig leven.

U zult zeggen: waarom nu juist met de runen begonnen? Ach, ik kan U zoveel van die symbolen aanhalen. Denkt U eens aan de oude ... b.v. de oude Achter-Indiërs. Wat hadden die niet voor symbolen. Het zonnrad. Ja, ook Uw niet zo zeer gewaardeerd hakenkruis stamt uit die richting.

Wat geven zij aan? Een in zichzelf gesloten evenwichtige ontwikkeling. Maar het hakenkruis, niet geheel gesloten, dat zowel links als rechts kan draaien, d.w.z. zijn wenteling aan kan geven, geeft een stuwning aan in de twee ontwikkelings-richtingen, die men erkent voor de mensheid, n.l. van het Goddelijke tot de chaos en van de chaos tot het Goddelijke. Wanneer we de beweging volledig maken en doorvoeren, zien we weer ..... niets. Denkt U maar eens aan een wiel met spaken. Laat het heel snel wentellen. Wat ziet U? Niets. U kijkt erdoorheen. Er is wel iets maar het heeft geen betekenis meer. Het is niet meer in bepaalde condities samen te voegen. En dan moeten wij zeggen: dat is een draaiend rad. Want anders kunnen wij er niet uitkomen.

Zo wordt het ons ook bij het Goddelijke. Dat het Goddelijke bestaat, dat is iets, dat definitief is en in zichzelf zeer positief, <sup>dat</sup> zal niemand durven ontkennen. Maar van onze kant uit is het er niet, omdat we het niet kunnen waarnemen en beleven. Wij kunnen zelfs de uiterlijke verschijnselen ervan slechts ten dele waarnemen en beleven. Daarom kunnen we God niet kennen.

Zolang er een beweging is van het Goddelijke t.o.v. ons, zijn we gevangen in de warwinkel van tijd. Stelt U zich nu maar eens voor, dat U nu eens naast de tijd kon gaan staan en dat U al die minuten en seconden in een razend tempo voorbij zag gaan. Zoudt U nog iets zien van deze wereld? Mensen zouden schimmige strepen worden. De huizen vreemde vertrokken figuren, die in de verte beginnende tot aan de einder voortgaan. Het zou allemaal jachten en jagen zijn en je zou nimmer precies weten wat het is. Kijk: en dat dwingt ons natuurlijkom te komen tot een goede realisatie van de feiten, van waarden, tot een symbool, waarin we dan het onbegrijpelijke voor onszelf, toch begrijpelijk uitdrukken.

Zo stelt men God voor als een tweeheid van hemel en aarde. Het leven daartussen als een levensboom. En gaat men dat weer symboliseren, dan krijgen we b.v. bij de Joden weer te maken met de zevenarmige kandelaar. De kandelaar, die naast de vele andere symbolieken, die er later aan verbonden zijn, oorspronkelijk uitdrukking gaf aan de zeven krachten des hemels, die zich uiteten in één mens. De zeven lichten, die in elke mens bewustwording brengen. De zeven Goddelijke gaven, die hem één maken met zijn God.

Dat is niet maar zo toevallig. Het is ook later b.v. geworden het symbool van de twee keer drie afmetingen, die gezamenlijk de gehele wereld uitmaken. De drie afmetingen van de stof en de drie van de geest, daarbij de overkoepelende, juist waar men de symboliek aanhangt, meestal iets naar voren of naar achteren geplaatste, zevende vlam, die het geheel a.h.w. omvaamt. Die het centrale punt is.

Wanneer U er geen bezwaar tegen heeft, dan zou ik eigenlijk op het ogenblik wel verschillende symbolen willen gaan bespreken, die in zich ook weer iets dragen van het iets en het niets, maar die - als U het mij vraagt - wel enige tijd vergen om ze duidelijk naar voren te brengen. Is er bezwaar tegen? Dan moet u eens goed luisteren.

Wat is opvallend? Hiet, gewoon in deze wereld? De maten van de Arke Noachs, van een bekken Salomo's, van de doodkist in de grote pyramide, van het offermeer bij Toë Tekato (?); ze zijn allen gelijk. D.w.z. de verhoudingen. Wanneer we het berekenen, dan is het één een veelvoud van het andere. Verdeling van de afmetingen is volkomen gelijk.

Gaan we verder berekenen, dan komen we tot de conclusie, dat ook b.v. de grote pyramide van Cheops, de Boroboedoer en verschillende andere grote tempels wederom een zelfde getallenverhouding en inhoudsverhouding geven. Dan ga je je afvragen: Waar komt dat vandaan? Hoe is de mens gekomen tot dit gebruik en dit symbool? Dan kan ik dat misschien het eenvoudigst doen door te vertellen van het bekken van Salomo, dat gegoten zou worden.

Men gelooft, dat toen Salomo de tempel ging bouwen, hij de bekwaamste bouwmeesters aantrok, ongeacht hun ras en geloof, indien zij slechts wilden werken aan de tempel voor God. En zo had hij ook een zeer kundig bouwmeester erbij geroepen, die stamde van de zonen van Kaïn.

Deze bouwmeester droeg in zichzelf het materiële kennen en hij benijdde Salomo om zijn geestelijke heerschappij en geestelijk weten. Hij besloot toen een poging te wagen om een bekken te gieten waarin beide waarden, stoffelijke kennis en geestelijk weten, gezamenlijk aanwezig zouden zijn. En zo berekende hij de afmetingen precies op de waarde van de gro otst regerende kracht.

Om echter goed te gieten, moest wel een zeer bijzonder metaal worden gebruikt, samengesteld uit alle metalen der wereld. Toen hij eenmaal begon, werden eerst voor dit bekken, dat een soort brons zou zijn, de steunen gemaakt de leeuwen, die het zouden dragen. Want het vraagt een zeer grote moed om de last van het stoffelijk en het geestelijk weten gezamenlijk te dragen en in zich te verenigen.

Daarna wilde men dit bekken gieten. Maar ziet, er was afgunst. En zo was er een priester (men weet niet of het op last was van Salomo of niet) die een beker water gooide in het bekken, toen het gegoten werd. Eén beker water bij de spijs. En toen spleet het bekken.

Men zegt, dat de bouwmeester zich erin heeft gestort, in de gietkelk, en is omgekomen. Maar daarmee was het bekken niet heel gemaakt. Niet tot één. Dit symbool wordt eigenlijk door de afmeting weergegeven. Het hele verhaal duidt er duidelijk op.



Wat hebben wij nodig, wanneer wij willen komen tot een verenen van de geestelijke en stoffelijke kracht? Het perfecte voertuig, geschapen uit het totaal der materie, in staat om juist voldoende geestelijke kracht voor zijn eigen wezen te dragen. Echter, eenieder, die het bekken beroert, zal de waarheid kennen, want hij kent zowel de waarheid van de geest als van de stof.

Die afmetingen heeft men voortdurend overal gehandhaafd. In de pyramide was er een steen. Wanneer iemand daar in werd gelegd, dan was hij niet alleen maar degeen, die inwijding zocht, maar de personificatie (voor dat ogenblik) van de geestelijke kracht. En vandaar ook, dat hij als overwinnend pharao werd uitgedragen, wanneer hij de strijd had bestaan. Hij droeg, zo dacht men, in zich de perfectie van de stoffelijke vorm, de perfecte afmeting en maat, dat het wezen van de wereld uitdrukt; maar ook de geestelijke wijsheid van hen, die gerust hebben in de stoffelijke perfectie, de geestelijke perfectie hebben aanschouwd en in zich genomen.

U bent eigenlijk <sup>ook</sup> allemaal een soort van vat voor geestelijke waarden en wijsheid. Maar om wijsheid volledig te kunnen uiten, één met de stof, moet het vat perfect zijn. Vandaan dat Boeddha b.v. onderzocht werd op zijn lichamelijke tekenen, hetzelfde als wat Simeon deed met Jezus in de tempel. En dat horen we telkenmale weer. Er worden bepaalde lichamelijke kentekenen vastgelegd.

En nu nog iets veel eigenaardigers. Wanneer je het celweefsel van deze mensen had onderzocht, dan zou je tot de eigenaardige conclusie zijn gekomen, dat op het ogenblik van celsplijting, dus wanneer de chromosomen zich a.h.w. verdubbelen, (zich splijten in de lengte, dat kun je natuurlijk ook zeggen, dan wordt het dus het dubbele aantal), deze beide kluwens niet de normale vorm hebben, maar die van een perfecte achthoek. Waarom?

Wanneer het lichaam perfect is, dan wordt elke eigenschap daarin perfect geuit, dan wordt a.h.w. de meetkundige constructie, waarin heel het al kan worden uitgedrukt, tot zelfs in (het schijnbaar daardoor niet beheerste lichamelijke) het stoffelijke weefsel, tot uitdrukking gebracht. Men zocht naar deze perfectie, omdat men wist, dat alleen degenen, die deze kentekenen hebben, de grote geestelijke wijsheid in zich kunnen dragen en - deze bevattende - kunnen weergeven aan de mensen. Wel eens over nagedacht over deze dingen?

Dan zijn er natuurlijk ook andere symbolen. En één van de aardigste symbolen is het gebedssnoer. Dat vindt U ook hier in Europa. De Katholieken gebruiken de rozenkrans, maar andere genootschappen gebruiken het meditatieve snoer, wat b.v. ook de Islam doet. En zoals b.v. ook de Boeddhisten doen. Het is al heel oud. Het werd ook al gebruikt in de Atlantische periode.

Dat snoer bestaat uit allemaal aan elkaar geregen kogeltjes. Wanneer men de originele snoeren heeft, dan noemt de Europeaan die "rozenkrans", omdat per zóveel van die kralen er één anders is. Niet altijd groter, maar anders. Waarom? Omdat het menselijk leven wordt gezien als een continuïteit, die niet eindigt; maar na elke fase krijgen wij een reeks van daarop gebaseerde ontwikkelingen. Wanneer die ontwikkelingen voorbij zijn, dan komen we plotseling te staan voor een nieuwe bewustwording, van waaruit het volgende zich weer ontplooit. En voor een mens en ook voor een geest is de totale loop hiervan niet te overzien. Daarom ook die cirkelvorm.

En dan ziet U, hoe aardig de Katholieken dit hebben overgenomen. Die hebben n.l. een begin en een einde. Die maken ze door een kettinkje met een kruis en enkele kralen op een punt te bevestigen in de serie. "Het begin en het einde is ons kruis", zeggen ze dan. En dan geven zij uitdrukking aan een zeer oude wijsheid en les, n.l. deze: Wanneer wij een weg gekozen hebben, dan houdt voor ons deze cirkelgang op. Maar zijn wij eenmaal deze weg gepasseerd, dan moeten wij een hele cyclus van ontwikkelingen verder gaan, willen wij er weer terecht komen. Willen wij weer die mogelijkheid vinden.

En daarmee ben ik eigenlijk bij het magische aangekomen. Want wanneer ik een rozenkrans bid, dan kan ik dat natuurlijk ook achterwaarts doen. Wanneer wij iets negatief willen maken, dan keren we dat in magische zin om. Vandaar de zwarte mis, die van achter naar voren wordt gekeren, enz. Maar wanneer wij die negatieve weg kiezen, dan komen wij ook weer bij dezelfde weg aan. Het is alleen maar de vraag, of wij deze dan voor onszelf nog kunnen overzien en aanvaarden.

Er bestaat dus geen goed en geen kwaad, ook niet in het magisch principe. Er bestaat slechts de weg, die wij in onszelf gaan en de weg, die wij in God gaan. Dat is de tegenstelling. Gaan we voorwaarts, dan worden we gedragen door de Goddelijke kracht. Gaan we terug, dan kunnen wij alleen op ons eigen "ik", op al die demonische krachten daaruit, berusten.

Dat heeft geleid tot de z.g. spiegels- of omkeersymbolen. En men komt tot de conclusie, dat elke lagere wereld de spiegeling is van een hogere. Dat heeft een beetje eigenaardige bijklank, wanneer we bedenken, dat er vele sferen boven ons zijn. Wat wij nu links en rechts noemen, bij wijze van spreken, is dan in de mentale wereld reeds rechts en links. Maar komen we in de geestelijke wereld, dan keert het weer om en zo verder. Het is vervlochten en wij weten niet, wat nu in het begin links en rechts geweest is. Wij kijken steeds weer naar de spiegelbeelden.

Dit spiegelsymbool dringt zelfs in ons leven, tot in onze droom door. Er zijn dromen, die Uw eigen "ik" a.h.w. onthullen, waarin U plotseling i.p.v. links rechts bent geworden en i.p.v. rechts links. U vindt het helemaal niet vreemd, wanneer de mensen jonger worden, en U vindt het helemaal niet vreemd wanneer één persoon in drie leeftijden gelijktijdig naast U zit en een aardig praatje met U houdt. Hier spiegelt U a.h.w. de fasen van het bestaan voor U-zelf in een omgekeerde rij. Want U wendt zich meestal niet in de eerste plaats tot de oudste van zo'n reeks spiegelingen maar tot de jongste. U vindt het helemaal niet vreemd, dat U plotseling i.p.v. rechts links of omgekeerd bent. U vindt het ook helemaal niet vreemd, wanneer ineens een heleboel mensen op hun hoofd lopen.

U lacht. U vindt het dwaas. Maar U accepteert het eigenlijk toch wel. Het symbool, dat wij altijd alle dingen kunnen verdragen, accepteren en aanvaarden.

Dit wordt ook weer uitgedrukt in een z.g. keertekening. Wanneer wij n.l. de slang der oneindigheid zien in het oneindigheidsteken, dat ook tegenwoordig als symbool overal aanvaard wordt, dan is daar een slag in gelegd. Het is a.h.w. een soort acht. Een liggende acht zegt men. Maar gaan we dit nu eens vergelijken, dan wordt links rechts en rechts links, ook in dit symbool. Alles keert steeds weer om. En waarom hebben wij dit symbool gekozen? Omdat wij er ons van bewust zijn, dat wij, door ons wezen a.h.w. de tegenstelling zijn van God.

Wij kunnen ongetwijfeld God benaderen. We kunnen God gelijk zijn. Maar op het ogenblik zijn wij het niet. Datgene, wat voor ons nog vreugde betekent, kan voor God geen vreugde zijn. Wat wij thans leed noemen, is misschien voor God de grootste vreugde, enz.

Wij kunnen ons dat niet voorstellen, omdat we in een beperkte wereld zitten. Vandaar dat de magiër, die een bezwering maakt, altijd een grens legt om de symbolen van zijn bezwering. U moet maar eens opbieten. Wanneer een zegel wordt gebruikt, wat doet men automatisch? Men trekt er meestal één, dikwijls zelfs een dubbele cirkel rond. Men tracht de werelden van elkaar af te sluiten.

Het is bekend, dat degenen, die doden oproepen, ook hetzelfde uithalen. Zij trekken rond zich een cirkel. Daarbuiten mag dan de wereld zich uiten en openbaren, zoals U wilt, maar daarbinnen sta ik. Tegenstellingen. En toch weet ik mijzelf te herkennen uit hetgeen de doden zeggen in zo'n bezwering.

Nu ja, die doden nemen we met een korreltje zout, want dood zijn ze niet. Maar dat is dan de zegswijze.

Wat gebeurt er dus? Ik verwerf krachten van hen. Ik verwerf wijsheid van hen. Ik ontvang iets uit een andere wereld. Maar wat brengt dat met zich mee? Spiegelingen. Wat mij goed lijkt, wordt, wanneer ik het vandaar verkrijg, voor mij kwaad en omgekeerd.

Zo, dat zijn dan een paar kleine symbooltjes. Hebt U nog iets speciaals op de nominatie staan? Niet?

x Ik weet niet of dat mogelijk is, maar ik zou wel iets willen horen over de kring van dertien, die leider is op aarde.

Die leider is? Neen, dat kan ik niet zeggen. Ik kan U ten hoogste zeggen dat het de uitdrukking is voor één der hoogst esoterische bereikingen. En de krachten, die daarin zetelen, behoren tot de Raad der wereld, (zoals U misschien weet,) maar die gelijktijdig ook een onmiddellijke verbinding hebben met de krachten van geestelijke ontwikkeling, zodat zij gezamenlijk de komst van een nieuwe wereldleraar, de nieuwe openbaring, voorbereiden. En gelijktijdig de krachten van de zeven Heren van deze wereld verder ontwikkelen. Dat is dus in 't kort.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik mij niet verder uitdruk, maar dertien is ook al weer een eigenaardig getal. U hebt er misschien nooit over nagedacht maar waarom had Jezus nu juist twaalf leerlingen? Omdat twaalf een getal van volmaaktheid was. Een dozijn. Dat was vroeger het ronde getal, zoals tegenwoordig een tiental is. En wanneer ik dus zeg twaalf en één, dan druk ik uit de volledigheid van de éne wereld en de uiting van de andere wereld. Zoals men tegenwoordig nog doet in de kabbalistiek, nietwaar?

Op een gegeven oogenblik zeg je "tien", nietwaar? Dat is de mens, die voor God treedt. Maar elf is de geopenbaarde God, waarvan de mens deel is. Twaalf is de totale omvatting der werld. Dat is nu de esotherische kabbalistiek. En zo kom je natuurlijk tot al die dingen.

Zeven is ook weer zo'n mooi getal. Zeven is ook een symbool, n.l. van het mens-zijn. Want zeven is het getal, dat alle waarden uitdrukt. We kunnen n.l. in zeven vinden: één en twee en vier. Of wel: twee, drie en twee maal één, enz. We kunnen een reeks combinaties maken. En elk van die combinaties zal altijd in zich dragen één Goddelijk principe, één dierlijk principe en één uitingsprincipe.

Gaat U maar na. Wanneer ik zeg drie en vier, dat heb ik de drieëenheid en het dier, dat geboren wordt uit de schepping, of het dierlijke. De drieëenheid kan ik weer splitsen. Zeg ik: twee en vijf, dan kom ik bij de geuite God en de naar bewustzijn strevende terecht. Zeg ik zes en één, dan heb ik de onbewuste mens en de scheppende kracht. En zo kan ik verder gaan. Zeven is het getal, waarin volledig alles wordt uitgedrukt, wat binnen de mensheid bereikbaar is. Het geeft alle factoren aan, waaruit U mogelijkerwijze kunt bestaan, en zo ook alle krachten en krachtscombinaties, die voor de verdere bewustwording van de mens ooit noodzakelijk zullen zijn.

Nooit aan gedacht, hè? Daarom ook de zeven stralen. De zeven Heren der schepping. Zeven brengt tot een bewustzijn, waarna geen heerschappij meer mogelijk is. Want zodra de mens, de bewuste mens, durft treden voor zijn God en priesterlijk wordt, staat hij in een eigen relatie met het Goddelijke en kan niet meer worden gezien als een deel van het geheel, geregeerd door één van deze krachten.

Hij kan zich liëren met één van deze krachten. Dat is wat anders. Hij wordt er niet door beheerst. Hij is vrij. Terwijl in het getal negen, het hoge priesterlijke getal, de volledige uitdrukking wordt gegeven aan de mens, die zelfs het contact met de zeven niet meer heeft. Hij is in zichzelf de weerspiegeling van de zeven, met de geuite goddelijkheid in zijn wezen als extra-factor. Aardig ding overigens. Het spijt mij, dat ik niet op hetgeen U vraagt verder door mag gaan.

x Ik wil alleen nog even iets vragen over die dertien ook. Zijn die nog aanwezig in hier thans op aarde levende mensen? Werken ze daardoor?

- Ja. Werken daardoor is de juiste uitdrukking. Zijn ze aanwezig? Neen. Het zijn krachten. Dat was dan weer even een klein intermezzo. Hebben we nog iets meer op het menu staan? Niets?

x De gulden snede. Is daar ook nog een symbool in?

- Ja. De gulden snede is een getal, dat eigenlijk de perfecte doorsnee geeft. D.w.z. het is de kernwaarde van elke berekening, gebaseerd op de volmaaktheid. Daarom geeft de gulden snede aan: de meest perfecte lijn voor het bouwwerk. Geeft aan: de perfecte berekening van de volmaakte bron. Het geeft aan: de weg tot elke bewustwording. De gulden snede kan zowel esotherisch worden uitgedrukt als mathematisch. Maakt een éénwording tussen beide waarden mogelijk. En wat meer is: Is het symbool van het menselijk bewustzijn als bemiddelende kracht, zodat de geest door het menselijk bewustzijn tot het Goddelijke kan ingaan. Het bouwwerk der schepping als bewustwordingsgang voor al het geschapene. Voldoende?

x Het is toch zo dat de gulden snede eigenlijk een breuk is?

- Ja, het is eigenlijk een ..... zegt U maar een breuk. Het is een repeterend verhoudingsgetal. Want de gulden snede in zijn zuiverste uitwerking is oneindig repetent. Net zo'n getal als Pi, zal ik maar zeggen. Maar het geeft dus een verhoudingswaarde aan. Houd je je daar maar aan vast, dan krijg je een volledige harmonie. De gulden snede werd b.v. gebruikt door de Grieken bij hun architectuur, maar ook bij de Egyptenaren. Vandaar hun eigenaardige vorm van hun pilaren en pylonen, b.v. Wanneer U de resultaten daarvan ziet, dan zal het eerste zijn, wat U opvalt, dat ze harmonisch waren. Zij geven uitdrukking aan heel verschillende mensen. Heel verschillende gedachten en stellingen. Toch waren ze harmonisch. En wanneer U gaat kijken naar bepaalde grote kathedralen uit de middeleeuwen, dan vindt U ook daar weer de gulden snede toegepast.....

x In Frankrijk?

- Niet alleen in Frankrijk. Andere landen ook wel. Italië. Er bestaat zelfs hier in Nederland een kathedraal, waarin de gulden snede is gebruikt. Het doet er minder toe, waar die bouwwerken liggen. Wanneer U die bouwwerken ontmoet, dan ziet U hierin weer iets van een perfecte harmonie en wordt U als het ware alleen reeds door de verhoudingen afgestemd op Goddelijke waarden.



Dan hebt U al de uitgestrekte werking van die mogelijkheid. Maar het getal zelve drukt de volledige harmonie uit. En de volledige harmonie wordt gesymboliseerd in het Goddelijke als een roterende bol, die volkomen gelijkmatig - zonder dat éénpunt van het oppervlak van het andere te herkennen is - toch het totaal van alle levensverschijnselen uit. Vandaar, dat wij zeggen, dat de meest bewuste geest bolwormig is. Dat is inderdaad juist. Voldoende? Dan gaan we nog even terug. Want het ging ons niet alleen om de symbolen, maar ook over de kwestie van iets en niets, waar we het de vorige maal over hebben gehad. Nu moeten we eens even heel goed opletten.

Hoe kan ik "iets" symboliseren? Dat is gemakkelijk genoeg. Ik zoek de kernwaarde uit en druk hierin dit iets a.h.w. schematisch uit. Maar hoe kan ik nu "niets" symboliseren? Ik kan "niets" alleen symboliseren door twee waarden te scheppen, die elkaar volkomen uitblussen. Twee waarden, die elkaar volkomen opheffen. Krachten, die elkaar volkomen opheffen. Want door deze opheffing krijg ik mijn "niets". Dat heb ik in het begin ook al gezegd.

En nu is het grote symbool van het Goddelijke "het leven". Waarin is het leven gekenmerkt? In het feit, dat alle leven gevolgd wordt door de dood. En elke dood in zichzelf een hernieuwd leven is. Dat is de volmaakte uitdrukking van het Goddelijke.

Twee werelden: de levende geest, die a.h.w. sterft, wanneer ze in de stof incarneert. De stoffelijke wereld, die \* zodra de vergeestelijkte waarde bereikt of benaderd moeten worden, \* sterft en wegvalt. Twee werelden, die elkaar elimineren door in een perfecte harmonie uit het gescheiden wezen het harmonisch "niets" te scheppen.

Denkt U daar maar eens over na. Dat is een aardige knoop hoor. Want U zult dan zeggen: dan is er wel iets. Neen. Er is geen kracht meer. Er is geen uiting. Waar geen uiting en geen beweging meer is, is niets meer. Is niets meer kenbaar namelijk. En nu is God, hetgeen onkenbaar is. Vandaar dat God altijd wordt uitgedrukt en gesymboliseerd in twee principes, licht en duister: God. Goed en kwaad: God. Leven en dood: God. Altijd weer twee.

De drie-eenheid doet ons aan als een kunstmatige constructie. De mensheid spreekt over de Heilige Geest alleen maar, wanneer zij een soort deus ex machina nodig heeft. Een soort machinale Godheid eigenlijk, "Die ingrijpt", wanneer er niets anders meer kan ingrijpen.

Maar voor de rest spreekt zij over de Vader en de Zoon; + het geestelijke, de geestelijke uiting Gods - en het stoffelijke - de stoffelijke uiting Gods. Altijd tegenstellingen.

De ouderen spraken over de Vader - zoon, en de Moeder - aarde. Weer precies hetzelfde. Tweeheid, gespletenheid a.h.w., dat is de slagzin van alle erkennen. Ook voor alle bewustzijn en bewustwording. Maar het terugbrengen van twee tot één betekent de hoogste bewustwording. Want waar de uiting ophoudt, begint het niets, dat het ware bewustzijn is.

Wanneer U dat hebt uitgekend en U kunt de volgende maal zeggen: Ik heb het helemaal begrepen, dan geloof ik, dat ik U allemaal een pluim op de hoed mag steken. Ik hoop, dat ik menige pluim uit te delen heb, opdat ik niet aarzelend moet zeggen: Heb je het nu slecht begrepen, dat je niets vraagt? Of heb je het toch wel begrepen? Commentaar verder?  
Dan meen ik, dat dit voor de eerste helft voldoende is.

-----0000-----

Esoterische kring, 2e gedeelte, 15 Mei 1956.

Goeden avond, vrienden.

Waar ik voor vandaag in de tweede helft van de avond beland ben, zult U 't mij wel niet euvel duiden, dat ik met een kleine intelligentietest begin. Ik zou één ding graag hebben: Wanneer U denkt, dat U het weet, zegt U het dan ook, ja? Ik heb namelijk zo'n paar kleine vraagjes.

In de eerste plaats: Is er iemand, die mij op het ogenblik kan verklaren, waarom twee keer iets niets kan zijn?

x Wanneer U bedoelt vanuit het Goddelijk standpunt, zoals U daar straks verklaarde, dat het iets niets kan zijn, omdat we God niet kennen, dan kan ik het mij wel heel goed verklaren. Want iets wat we niet kennen - zoals we God niet kennen, hoogstens kunnen aanvoelen - ; maar we kennen het niet, we veronderstellen het maar - dan kan ik mij begrijpen, dat wij van het iets in het niets komen, omdat we God niet kennen. Later wordt ons dan misschien geopenbaard, dat het wel iets is.

- Dat is niet het antwoord, dat ik zocht. Ik zocht n.l. het antwoord uit menselijk standpunt. .... Ik hoor niemand. Dan zal ik zelf het antwoord maar geven: Twee keer iets kan niets zijn, wanneer beide punten iets aan elkaar volkomen tegengestelds zijn, en verder in kracht aan elkaar gelijk. Dan heffen ze elkaar n.l. op. Dat hebt U vanavond toch gehoord? Dus dan is er geen uiting meer. En waar de uiting ophoudt, houdt voor de mens ook het kenbare op, is het voor de mens niets. Dus dat is het antwoord dan op de eerste vraag.

Vanuit het Goddelijk standpunt gezien, kunnen wij hoogstens van onze kant uit zeggen, zoals inderdaad naar voren werd gebracht: Het is voor ons onkenbaar en daarom niets. Want het is niet te definiëren, niet te erkennen of te herkennen. En wanneer we later tot God komen, dan geloof ik, in tegenstelling met wat hier wordt geponeerd over de openbaring, dat God ook voor ons "niets" zal zijn. Wij zijn dan n.l. in God opgegaan. En één met Hem zijnde, bestaat Hij in ons en is er buiten ons niets meer dat kenbaar is of bestaat.

Dat was de eerste test. Ik moet zeggen, dat maar één persoon zich hier duchtig heeft geweerd. Maar misschien gaat het met de andere vraag beter. Misschien dat die de heren beter ligt: Waarom treedt tussen twee verschillende sferen altijd een spiegeling op? Wie weet daar een antwoord op? Niemand die het begrepen heeft of geconcludeerd?

x Dat wat in de sfeer zit, ook in een andere aanwezig is?

- Ja, inderdaad, maar met tegengestelde waarden. En dat is heel begrijpelijk. Wanneer U op aarde leeft, dan is - laten we zeggen - de Zomerlandsfeer voor U een lichte sfeer. Dat is juist, nietwaar? Maar Uw eigen aarde is voor U ook licht. Maar wanneer U in Zomerland bent, is de aarde voor U duister. M.a.w. Uw instelling "licht" op aarde, is identiek aan de voorstelling "duister" in b.v. Zomerland. Kunt U dat volgen?

Dan verder. De materie moet noodzakelijkerwijze zijn uitdrukking zoeken in de vastevorm. Het scheppen in de vormenwereld is de uitdrukking van een hoog bewustzijn, nietwaar? In een geestelijke wereld daarentegen is juist het eeuwig vliedende het element, waarin het bewustzijn zijn juiste uitdrukking vindt. Is het scheppen in vaste vorm het teken van bewustzijn op aarde, het is een teken van onbewustzijn in de sferen. Kunt U dat volgen? Zodat dus de hoofdeigenschappen tussen de sfeer en lager gelegen sfeer of een hoger gelegen sfeer over het algemeen omkeren. De waarderingen worden anders. Wat hier goed heet b.v. heet elders weer kwaad, enz. Nu is dat voor U moeilijk, omdat de doorsnee mens - krachtens zijn bewustzijn - tussen twee werelden in leeft. Hij leeft n.l. tussen de wereld van de zuivere materie en de wereld van de zuivere geest in. En daarom denk ik, dat het voor U zo moeilijk te accepteren en te begrijpen is. Maar is het nu duidelijk geworden?

x Dus het wordt een verschil van waardering?

- Inderdaad. Het is een bewustzijnskwestie. Dat is in ieder geval weer een heel mooie opmerking. Maar nu, mijne heren, is er iemand, die mij kan uitleggen, waarom twee sferen van verschillend peil elkaar spiegelen? .... Ik weet eigenlijk niet of ik nu moet lachen of huilen over deze stilte. Nu, dan zal ik het antwoord nog een keer geven en dan hoop ik, dat wanneer ik U de volgende maal probeer te testen, ik het antwoord krijg. Hoe vlugger ik het antwoord krijg, hoe vlugger we verder gaan.

Het antwoord is dus: Omdat de waardering, de bewustzijnsnormen in twee werelden zodanig verschillen, dat licht in de ene wereld duisternis in de andere betekent. Bewustzijn, bereiking, in de ene wereld, onbewustzijn en falen in de andere wereld. Het is belangrijk, dat U dit toch wel begrijpt.

Want uiteindelijk is dit een esotherische scholing. En wanneer U dit principe niet begrijpt, dan zult U nooit in staat zijn om te begrijpen, hoe de wetten van de geest vaak zo volledig tegengesteld zijn aan de wetten van de stof.

Uw lichaam b.v. zegt U: "Ik wil geen pijn hebben. Ik wil vreugde hebben. Ik wil voldoening hebben." Uw geest daarentegen zegt: "Ik wil juist wel pijn ervaren. Voldoening zegt mij niets. Daar wordt ik te traag onder." enz. Wanneer U het zich zo realiseert, dan geloof ik toch wel, dat het tot U kan doordringen. En dan zullen wij een volgende keer nog wel eens doorgaan.

x Mag ik even wat vragen ?

- Ja.

x Dus het wordt een weerspiegeling van twee factoren tegenover elkaar ?

- Inderdaad. Dus U kunt U het beste 't zo voorstellen: Staat U in de wereld en wilt U Uzelve zien in de geestelijke sfeer, dan moet U er rekening mee houden, dat links rechts is geworden en omgekeerd. Dat het beeld, dat U dus vanuit Uw stoffelijke wereld krijgt - ofschoon niet onjuist - toch als het ware verkeerd is.

x Verwrongen ?

- Niet verwrongen. Verkeerd. Ongedraaid. Dat is noodzakelijk, omdat wij andere stoffelijke waarderingen gaan gebruiken bij het betreden van b.v. een hoger gebied, en daardoor juist het slachtoffer worden van angsten, van falen, van uitputting; terwijl wij met de juiste benadering integendeel bewustzijn, vreugde en kracht kunnen putten. Het ligt n.l. aan ons. Zoals wij de dingen benaderen, openbaren ze zich tegenover ons. Vandaar, dat ik deze vragen naar voren brach. Maar ik ben nog niet met U klaar. Ik hoop, dat U er niet wanhopig onder wordt.

x Mag ik iets vragen? Dit is een esotherische wet, een axioma. U zei daar-net, dat het soms of vaak voorkwam, dat wat in de geest goed bedoeld is, niet door ons als zodanig wordt geaccepteerd.

- Inderdaad.

x Vaak of altijd ? Als het dus een axioma is, dan moet het altijd zijn.

- Pardon. U hebt één ding vergeten: Dat ik de menselijke geest heb gedefiniëerd als staande tussen het stoffelijke en geestelijke peil in. Dat is juist de moeilijkheid voor die mens. Kijkt U eens, wanneer Uw bewustzijn zuiver materiëel zou zijn, gebaseerd op het materiële zonder meer, dan zou dit absoluut gelden, ten allentijde. Maar U streeft ook naar het geestelijke. U bezit een zeker geestelijk bewustzijn nietwaar, waardoor U zich in sommige waarderingen afwendt van het stoffelijke en richt op het geestelijke. In dit geval is er dus van meer dan een volledige spiegeling sprake. Begrijpt U, wat ik daarmee bedoel ? Vandaar dat ik "vaak" of "soms" kan zeggen, om aan te duiden, dat er dus mensen in de stof zijn, die krachtens hun bewustzijnstoestand tot een ander beleven daarvan komen.

x Die verschillende sferen, zijn die elkaars tegenstellingen of zijn die ook zoals wij tussen-polen ?

- Alle sferen zijn elkaars tegenstellingen. Een sfeer beschouwen wij als het grondbewustzijn, waarop een bepaalde beleving begint. Wij kunnen sferen het best definiëren als bewustzijnstoestanden. Een bewustzijnstoestand zelfs t.o.v. de waarheid of het Goddelijke. Wanneer wij leven in een wereld, dan wil dat niet zeggen, dat ons bewustzijn aan het laagste niveau gebonden is. Het laagste niveau bepaalt echter de vormen, die wij aanvaarden in de wereld, waarin wij ons uiten. Dat is dus een vlak, ons grondvlak.

Wanneer wij in die sferen een bewustzijn van een hogere sfeer kunnen verkrijgen, dan komt er een ogenblik, dat er al niet meer van een absolute tegenstelling voor ons persoonlijk sprake is. Die tegenstelling bestaat nog wel in ons vormen- en gedachtenleven, maar niet meer in onze persoonlijkheid. Dan komt het schoksgewijs overgaan naar een andere sfeer, waarbij dus het reeds verkregen innerlijk bewustzijn wordt geprojecteerd in een nieuw bewustzijnsvlak, dat gelijktijdig onze nieuwe wereld is, ons nieuwe grondvlak. Is dat duidelijk ? ... En dan heb ik nog een heel aardige vraag voor U. Het zal misschien ook heel wat hoofdbrekers kosten, ofschoon U twee maanden geleden het antwoord op deze vraag in de les hebt kunnen vinden: Wat is het verschil tussen mens en God ?

x Er is geen verschil.

- Als dat waar zou zijn, dan zou ik mij onmiddellijk op de knieën tot U wenden.

x Maar in de mens is God, nietwaar ?

- Dat is iets anders. Dat is inderdaad waar. Wat is het verschil tussen God en mens ? .....

x De één scheidt, de ander niet.

- Dat is ook een goed punt, inderdaad. God is zelfscheppend, de mens is geschapen. Dat is een verschil. Maar is er nog een ander verschil ?

x Alomvertegenwoordigend is God, en de mens staat maar op één plaats.

- Kunt U dat anders definiëren ? Dan hebben wij inderdaad het antwoord, waar we naar zoeken. U moet het ietwat anders formuleren.
- x Hoe zou ik dat het best kunnen formuleren ? Je zou kunnen zeggen, dat God immanent is.
- U kunt het het best zo formuleren: God is zich van het Al bewust, dus van Zijn volledig Zelf. De mens niet. Dat is een groot verschil.
- x Ja, maar U zegt het mooier, dan ik het in de stof kan zeggen.
- Nu, ik zeg het ook in de stof en U had het ook kunnen zeggen. Maar het zal waarschijnlijk zijn: je moet op het idee komen. Is er iemand, die iets tegen die definitie heeft in te brengen ? Ik heb daareven gehoord "God en de mens zijn gelijk." Wanneer wij ons volledig van onszelf bewust zijn, zijn we ons volledig bewust van God in ons en bestaat er geen verschil meer tussen God en ons. Wij zijn één en onscheidbaar. De kwestie van origine kan zelfs worden teruggebracht tot het denken Gods. Dat zou ook nog kunnen worden uitgeschakeld. Maar zolang wij mens of geest zijn en gebonden aan een "ik"-voorstelling, die - zichzelf niet volledig kennende - zich realiseert als tegenstelling van God, dan zitten we met die beruchte bewustzijnskwestie, die ik zoëven naar voren bracht.
- x (een omverstaanbare vraag over het aanwezig zijn van God in de mens.)
- Ja. Hoe weet U dat ? U weet het niet. U gelooft het. Hoe weten wij het ? Omdat wij op het hoogste vlak van ons eigen bewustzijn (dat staat inderdaad nog aanmerkelijk boven het Uwe) leren de éénheid te vinden. En deze eenheid ontstaat in, wat U waarschijnlijk zoudt noemen: een gezamenlijke meditatie. In die meditatie gaat de persoonlijkheid verloren. Maar naarmate de persoonlijkheid verloren gaat, blijkt het Al binnen de groep te bestaan. Begrijpt U ? En wij weten, dat het Al ergens vandaan komt en voor ons de kenbare uiting is van God..
- Dan kunnen wij er natuurlijk weer over gaan vechten, of God wel deel is van een groter geheel of niet. Dat kunnen wij niet nagaan. Maar Hij is voor ons de scheppende kracht, de Oerkracht. Deze kunnen we technisch vinden in verschillende velden van het Al, die - uitgaande van een bepaald punt - verschillend georigineerd zijn. Er zijn dus twee velden in het Al met één oorsprong. U zou kunnen zeggen: met verschillende modulatie of frequentie. Daaruit komt het totaal der schepping voort.
- Dus zo vinden wij een punt, dat wij God noemen. Oerbron. Alomvattend ook, want buiten deze velden bestaat er niets, wat voor ons waarneembaar of kenbaar is. En in onszelf - door de meditatie het Al vindende - zeggen we dus, dat noodgedwongen daaruitvolgt, dat wij met dit Kernpunt, van waaruit alles georigineerd is, één zijn. En dat kan nooit, tenzij wij dan ook één zijn met God. Dan moet Hij ook in ons zijn, want anders zouden wij ons nooit tot dat punt kunnen vergeffen uit onszelf.
- Ik weet niet, of U de redenering misschien spitsvondig vindt, maar het is de beste wijze, waarop ik dit ervaren kan weergeven. U kunt het zich waarschijnlijk niet voorstellen: Een wereld, waarin alle vorm verloren gaat. Alles wordt a-h-w- teruggebracht tot een groot denkbeeld, waarbij je alles van binnen en van buiten tegelijk ziet en kent in z'n oorsprong.
- x Ik denk, dat wanneer je dat zelf niet meemaakt, dat je dat haast niet kan begrijpen. Dat is haast niet mogelijk.
- Neen, het is niet te omschrijven. Het is alleen te beleven. Dat is inderdaad waar.
- x Je moet dus aannemen, dat het zo kan zijn; maar als je niet op dat punt bent aangekomen, dan kun je het ook nog niet bevatten.
- Neen. Vandaar, dat U dit alles als verklaring kunt aanvaarden en rustig terzijde leggen, tot hetvogenblik - en dat komt ongetwijfeld voor U allen eens - dat U ook zelve dit bereiken voor het eerst meemaakt. Dat U a.h.w. U dan net als wij, U een ogenblikje haast verlaten gevoelt, wanneer deze eenheid ophoudt te bestaan. Dan ben je toch ook weer blij, omdat je weet, dat die eenheid er is. Dan zeg je: Nu ja, ik ben nog niet zover.
- x Dat is dus haast gelijk te stellen met geloof.
- Ja. Als wij geloof definiëren als innerlijk weten, dat niet bewijsbaar of omschrijfbaar is, dan kunnen wij het inderdaad hier-voor ook stellen. Maar dan is er een perfecter, vollediger, persoonlijker beleven natuurlijk.
- x Maar dat is voor ons gevoel het best te omschrijven met geloof.
- Ja. Daarom geef ik Het U ook onmiddellijk toe. Zijn er nog meer vragen ? Ik kom in de verleiding om U nog iets te vragen. En dat is dit: Wanneer U een symbool zoudt moeten uitdenken voor het Al, met het daarin heersende leven en bewustzijn, welk zoudt U gebruiken ? Ik wil U daarbij vertellen: het antwoord kunt U niet terugvinden in de laatste twee lessen.

Dit onderwerp hebben we ongeveer 6 maanden geleden besproken. Ik heb U gezegd het symbool van het Al met de uiting daarin, dat is het kruis in de bol. En nu heb ik U gevraagd: Waarom?

x De bol is het symbool van de volmaaktheid en het kruis is het symbool van leven en dood.

- Inderdaad. En waarvan is het nog meer het symbool? Dan zijn we er.

x (antwoord onverstaaenbaar)

- Neen. Van de verdeeldheid. De verdeeldheid van het volmaakte, zonder de volmaaktheid te verbreken. Dat wordt door het kruis in de bol uitgedrukt. Want dat is een begrenzing van vlakken en een verdeling van lijnen, die ten allen tijde binnen de bol gelijkblijft, de bol volledig begrenst en deelt en toch de eenheid van de bol niet aantast.

Dat zijn aardige vragen. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik met zo'n intelligentie-test ben gekomen. Maar U kunt erop rekenen, dat ik zo nu en dan met zo'n paar vragen naar voren kom. Vooral wanneer ik kans zie mijn eigen spreekbeurt aan een ander - ik wil niet zeggen op te dringen - maar af te geven, dan lijkt het mij wel aardig deze proeven zo nu en dan te herhalen.

x Dat is wel prettig, want de dingen komen toch wel duidelijker voor je te staan op deze manier.

- Dat is de bedoeling. Weet U wat het is? Het is nu heel goed te zeggen: "Wij vragen niets in de esotherische kring." Maar wanneer U niet vraagt en wij geven steeds maar door, dan kunt U te weinig van de materie verwerken. Dan legt U teveel naast U neer. En U kunt natuurlijk alles, wat U niet begrijpt, wel naast U neerleggen; maar op het ogenblik, dat wij vrezen, dat de grondslagen van ons betoog, de lijn, die er in zit, daardoor bedreigd wordt, dan moeten we even uitkijken.

Nu heb ik dan een kort, een niet te ingewikkeld betoogje voor U, hoofdzakelijk over de grondslagen, die wij in deze bijzondere cursus kennen. Dus wanneer wij hier samenzijn, dan moeten wij niet alleen zoeken naar vele mooie woorden en vele duistere of niet esotherische begrippen. Wij moeten werkelijk gaan zoeken naar een lijn, die ons een beeld geeft van heel het leven. En nu is dat daarmee als met het opbouwen van een bouwwerk. U kunt het vlugst vooruit, wanneer u bepaalde onderdelen van tevoren klaarmaakt. Dat zullen wij ongetwijfeld ook blijven doen en U krijgt steeds verschillende paneeltjes voorgezet, die we dan later aan elkaar passen. Daarvoor is het natuurlijk nodig, dat U over Uw reek bijeenkomsten ook een overzicht houdt van hetgeen er allemaal is geleerd.

Wij stellen ons voor in deze esotherische cursus te bewijzen, dat de verhouding tussen God en de mens op bepaalde grondslagen en normen berust. We stellen ons verder voor - althans wanneer ons daartoe de tijd wordt gegeven - op de mogelijkheid om in te gaan speciaal op het magische element, dat voor ons de uitdrukking is, de praktijk, van de wetten, die wij kennen. De richting van onze betogen is dus op het ogenblik nog: een basis leggen. En ongetwijfeld zal U de materie vaak moeilijk vinden. Dat is begrijpelijk. Want wanneer een fundament niet stevig is gelegd, dan zal zelfs de ruimste opbouw gevaar lopen ineen te storten.

Nu gaan we dan eens een klein oogenblikje - tenminste heeft U tijd? - praten over verschillende magische principes. We weten natuurlijk, dat er een verhouding is tussen mens en God. Het verschil is: bewustzijn. Op het ogenblik, dat ik mijn eigen bewustzijn uitschakel, kan ik uit het Goddelijke putten. Maar ik heb het bewustzijn niet meer om het te doen. En dat is nu juist één van de dingen, die de magie tracht te omzeilen en wel op de volgende grondslagen:

Wanneer ik mijn persoonlijkheid uitschakel, dan word ik, door mijn verzing in het Goddelijke, één met het Al. Wanneer ik dus mijn wens vantevoren in het Al vastleg, zal deze uit het Al tot mij terugkeren en ook zonder mijn bewustzijn een vervulling van mijn gedachten en wensen in mij mogelijk maken. Dat is duidelijk, ja?

Hierdoor moet ik komen tot een procedure, waarbij ik leer in de wereld, die niet onmiddellijk deel van mijn bewustzijn en leven uitmaakt, die niet in mijzelf speciaal bestaat, maar die ook een schijnbaar onafhankelijk bestaan voert, zodanig mijn gedachten en krachten uit te drukken, dat ik deze ten allen tijde - ook zonder mijn eigen bewustzijn of bewuste medewerking - kan realiseren.

Dit is natuurlijk de grondslag der witte magie. De zwarte magie zal de persoonlijkheid nooit kunnen uitschakelen. De zwart-magische weg, die ik wel even wil aanstippen, gaat juist tot de chaos, d-w-z. het vernietigen van de wereld rond mij en dan "het-in-mij-zijnde" opleggen aan de wereld, opdat ze,



herschappen na het ophouden van mijn invloed, mijn eigen gedachten in zich zal dragen en zo vanuit haar kracht en niet vanuit mijn kracht, datgene zal verwelken, wat ik haar heb opgelegd. U ziet, dat is een aanmerkelijk verschil.

Wij zullen ons natuurlijk nooit met zwarte magie bezig houden en het heeft dus ook geen nut om er verder op in te gaan, hoe dat gebeurt. Maar nu moeten we toch even voor onszelf gaan realiseren: hoe kan de witte magiër in de wereld buiten zich een gedachte vastleggen, die hij niet meer in zichzelf kan behouden, waar ze te zeer met voorstellingen van de eigen persoonlijkheid verbonden is? Wat heeft een mens of een magiër ter beschikking?

In de eerste plaats heeft hij natuurlijk zijn eigen zintuigen. Hij heeft zijn lichaam, zijn geest en zijn denkvermogen. Wat kan hij met die zintuigen doen? Hij kan die zintuigen tijdelijk één doen worden met de delen der materie buiten hem, inderdaad. En hij zal de essentie van deze materie zo beter kunnen begrijpen. Vandaar dat ook de wit-magiër werkt met reukwerken, enz.

In de tweede plaats: hij kan - en dan komen we terecht op het onderwerp van de spreker voor de pauze - in symbolen zijn innerlijk leven uitdrukken in de wereld buiten hem. Hij kan dit doen op een zodanige wijze, dat automatisch door het symbool zijn eigen kracht steeds weer gewekt wordt. Vandaar dat ook de angstige magiër beschermd is door zijn getrokken cirkels en kringen.

Verder kan hij de materie in een trilling brengen, in overeenstemming met hetgeen hij tracht en wenst te bereiken, en zo het beeld dus in de structuur der materie enigszins veranderen. Hij doet dit door middel van incantaties, het uitstoten van geluiden, klanken, het gebruik van rhythme, enz.

Wat heeft hij verder voor middelen? Zijn gedachten. Die gedachten kan hij niet gebruiken op het ogenblik, dat hij a.h.w. in trance verzonken, dus vergeten, de gehele wereld achter latende, in het Goddelijke tracht te verkeeren of verkeert. Hij kan echter zijn gedachten als een uitstraling rond zichzelf zetten. Hoe sterker hij dit doet, hoe sterker vooral in de dode materie rond hem de trillingen zullen worden opgenomen. Zijn die trillingen daarin opgenomen, dan blijft de materie deze - zij het in een zwakkere en minder gerichte mate - uitstralen gedurende langere tijd. Vandaar dat de witte-magiër in vele gevallen van hulpmiddelen gebruik maakt als b.v. kristallen, bepaalde harssoorten (niet om te branden, maar gevormde harssoorten dus) en zelfs licht, dus brandende lampen met speciale brandstof. In al dezen kan hij zijn gedachten zodanig opleggen en vastleggen, dat zij langere tijd blijven bestaan en dus zijn voornemen in hem versterken, ook wanneer hij het bewustzijn daaromtrent heeft uitgeschakeld.

In de vaste stof blijft dit lang bestaan. Een kristal b.v. kan een magische tendenz duizenden jaren vasthouden als geen grotere krachten de ingelegde tendenzen schokken.

Maar hij heeft ook een a.h.w. vliedend bewustzijn nodig. Want zijn bepaalde gedachtekrachten, die hij niet in de wereld wenst te handhaven, maar die al leenter versterking van zijn eigen streven gedurende kortere tijd nodig zijn. Hiervoor neemt hij bij voorkeur een kaars, gemaakt uit zuivere bijenwas, vaak met een bijvoeging van wat reukwerk; en deze wordt op een speciale manier bereid: Dompeling. Maar een dompeling met een systeem van twee vaten waarin de samenstelling van de was iets verschillend is. Heeft hij de kaars eenmaal bereid, dat is deze door de vele lagen met een klein verschil tenopzichte van elkaar, in staat zeer lange tijd de ingelegde gedachtenspanning te bewaren.

Maar bij het versmelten van de was onder de vlam verandert de structuur geheel. De massa wordt volkomen amorph en vervluchtigt uiteindelijk (door middel van verbranding, de verbinding met zuurstof). Hierdoor komen de krachten, in dat gedeelte vastgelegd, vrij. In vele gevallen gebruikt de magiër dus strategisch opgestelde systemen van deze speciaal bereide kaarsen, om op deze wijze gedachten vast te leggen.

Gebruikt hij lampen, dan is hij ook weer gebonden aan zeer speciale brandstoffen en maakt hij over het algemeen gebruik van olielampen met een drijvende pit. Die oliën worden op een bepaalde manier vermengd. Ze zijn nooit zo sterk behoudend als een kaars. Daarentegen is het weer gemakkelijker om in die oliën een niet gerichte afweer te leggen en zo elke storing van kwaad op stoffelijk of laag-geestelijk niveau verre van zich te houden. Zodat het berust, zoals U bemerkt, op het gebruik maken van eigenschappen, die elke mens in zich draagt. Zij zijn a.h.w. inhaerent aan het menszijn.

Door ontwikkeling van deze eigenschappen kan de magiër een leiding vinden voor zichzelf.

Het vreemde is, dat de mens, die zich verder ontwikkelt, en de geest ook, op de duur vanaf zijn eigen niveau, waarop hij dus normalerwijze leeft, leiding geeft aan zichzelf op hoger niveau.

Hij doet dit, door zijn richting vantevoren te bepalen en krachten rond zich te scheppen, die het hem onmogelijk maken hiervan af te wijken.

Dit is een klein toegiftje op het gebied der magie. Het is misschien ook wel eens interessant om daar iets van te horen. Hebt U nog meer te vertellen of ga ik de laatste spreker aan het woord laten?

x Dus de gedachte vastleggen tot het een soort accu is, wat we hier op aarde een accu noemen?

- Ja, U zou het een accumulator kunnen noemen. En dan zijn daar natuurlijk ook verschillende zeer onplezierige elementen bij, waarop ik niet ben ingegaan. Maar met Uw accu-vergelijking wil ik U nog wel even daarop wijzen. De wereld buiten U heeft natuurlijk ook een bepaald streven. En dat streven wordt in de gedachten van die massa vaag, maar toch betrekkelijk sterk - en vooral emotioneel sterk - uitgedrukt. Dat weet U natuurlijk ook.

Nu zal de magiër tijdens zijn werk deze krachten ook rond zich gevoelen en op zich werkzaam gevoelen. Hij staat dus voor de grote moeilijkheid, dat hij nooit en te nimmer als wit-magiër zonder meer de omschreven procedure kan gebruiken en gelijktijdig zich richten tegen het geheel van de mensheid. Hij kan zich wel tegen een deel van de mensheid richten, maar nooit tegen het geheel. In de praktijk komt het daarop neer, dat de wit-magiër slechts dat tracht te bereiken, wat voor de mensheid als geheel wenselijk is. En dat hij al zijn richtende kracht zodanig formuleert, dat zij een zekere overeenstemming heeft met het totale bewustzijn der mensheid.

De zwart-magiër doet het anders. Die gebruikt juist de tegenstellingen met de mensheid, vooral de tegenstellingen in de mensheid, als een kracht, waardoor hij de chaos buiten zich vergroot. Hij blijft n.l. van zich bewust. Dat is de wit-magiër niet. Wel aardig, hè?

x Vraag handelende over het slaan van een kruis door de Katholieken, in welke handeling zij steun vinden. Is dat nu verbeelding of is het .....

- Neen, dat is geen verbeelding. Het kruis slaan is een magische handeling. En die is meer magisch, dan men zich realiseert. Want de Vader-Bewustzijn-de Zoon - dan grijpen ze hier, in de zonnevlecht, de stoffelijke levenskracht, waarin ook het geestelijk vermogen zich kan uiten en de geest. Ook in andere kerken worden daar aangegeven de spannen, die zij zelf nog omvatten, ofwel het terrein, dat door Vader en Zoon gelijktijdig wordt beheerst.

*Het kruis slaan*  
 Wanneer U daarin gelooft, dus deze waarden niet alleen maar - ja, hoe noem je dat nu - terloops als een gebaar even samenvat, maar bewust gebruikt, wat doet U dan? Dan stelt U zich door Uw gedachten bij het kruis in verband met de Vader. De goddelijke Kracht wordt een ogenblik binnen Uw bewustzijn gerealiseerd en de kracht wordt daaruit geput en door U geuit, terwijl ge Uzelf afschenkt door het totale gebied, dat binnen U aanwezig is, in de geest (of tewel de uiting van deze beiden) te omvamen. Het gebaar is het symbool daarvan. U kunt ook daarvoor een gewoon kruisbeeldje gebruiken. Het is het geloof, dat de grote waarde daaraan geeft.

Er bestaat een zeer oud gezegde: "Daar, waar de priester gaat, kan de demon rustig volgen. Doch daar waar de gelovige gaat in waar geloof, schromen engelen te treden."

Dat is een waarheid. Want wie werkelijk oprecht gelooft, en dit geloof - al is het een symbool als een kruis teken - tot uiting brengt, drukt zijn absolute verbondenheid met het Goddelijke uit, waarvoor zelfs de hoogste geest respect heeft. Wie echter de symbolen gebruikt als een mom, waarachter hij zichzelf verbergt, maakt deze ledig en zonder betekenis. De kracht is er uit, er zit geen fut in. En daar kan elke demonische of vernietigende kracht rustig doorheen gaan. Is dat duidelijk?

x Vraag onverstaanbaar, maar waarschijnlijk naar aanleiding van de uitdrukking "symbolen gebruiken als een mom."

- Ach, ik zou niet graag vulgair willen worden, maar anders zou ik U herinneren aan de pastoor en de keukenmeid. Of aan de oprechte Christen, die zijn medemensen uitbuit, uitzuigt en bedriegt in volle overtuiging van zijn eigen schijnheilige rechtvaardigheid. Er zijn mensen, die de religie gebruiken als een soort mom, als een zelfrechtvaardiging. En door de uiterlijke vorm trachten zij hun innerlijk weten omtrent het tegendeel zelfs voor zichzelf te verhullen. Kunt U dat begrijpen?

Op het ogenblik, dat zo iemand dus, - ja, laat ik het maar over een rituele handeling hebben - een misoffer opdraagt, (laten we bij de Katholieken blijven), dan zult U het toch met mij eens zijn, dat dit voor deze persoon eigenlijk een soort poppenkast is. U zult ook wel begrijpen, dat wanneer dit het geval is, er nooit sprake kan zijn van enigerlei werkelijke magische betekenis.

Het is een toneelspeler, die het misoffer opvoert. Een soort drama, precies. Maar dan gebeurt er niets, nietwaar; dan is het een comédie. Zo goed als de priester, die dit zonder innig geloof en volledige overtuiging opvoert, een comediant is.

Hij is echter voor de wereld een priester; vroom, gerechtvaardigd om bepaalde mysteriën uit te voeren. In werkelijkheid is hij dat niet. Hij verhuult dit over het algemeen voor zichzelf. Al is het alleen maar, dat hij zegt, dat hij dit móét voortzetten, omdat anders de mensen in hun ongeloof te gronde gaan. Eén van de redenen, die vaak in zo'n geval worden aangevoerd. Dan is dit dus alleen maar poppenkast. Meer niet. En er zal geen enkele kracht des kwaads hierdoor worden afgeschrikt.

Er zijn natuurlijk hopen verhalen van het tegendeel in omloop gebracht, omdat het nu eenmaal voor de opzet van de kerk noodzakelijk is, dat men gelooft, dat b.v. de consecratie gebonden is aan een paar magische woorden. Want anders zou men eraan kunnen gaan twifelen, of een priester wel goed genoeg is, om dit offer te bedienen. En dat mag niet. Dat zou in strijd zijn met de gezagsgedachte, die er achter schuilt. Men heeft dit verenigd.

Maar geloof mij, wanneer U eerlijk in overtuiging een stukje brood zoudt nemen en dit eten en delen met een ander ter gedachtenis van Jezus, dat U waardiger communiceert, dan wanneer U een stukje brood neemt, dat zo'n comédie-spelende priester U heeft gegeven. Slechts Uw geloof maakt het U tot een magisch-rituele handeling. Is dat niet aanwezig, dat heeft dat niets te betekenen. Begrijpt U nu, wat ik met deze vermomming bedoelde?

x Dan zou het ook kunnen zijn, dat iemand die dat doet als toneelspeler en er vanbinnen door geroerd is, het ook als werkelijkheid brengt.

! Inderdaad. Want op het ogenblik dus, dat de comédie ophoudt en de werkelijke beleving daarvoor in de plaats komt, is het realiteit. Dat is juist de magie. Het is het innerlijk wezen, dat geuit wordt in de wereld. En wanneer dat ritueel een bepaalde bedoeling heeft, dan wordt deze bedoeling vervuld, wanneer iemand daar volledig in gelooft. Vandaar ook, dat Jezus zijn leerlingen kon uitzenden om te genezen. Hij gaf hun de steun: "Genees in de naam des Vaders en mijnen naam." D.w.z. Hij stelde Zich met Zijn eigen gezag erachter, omdat zij in Hem geloofden. Hij had evengoed kunnen zeggen: "Genees in de naam des Vaders." Want het was het geloof in de genezende kracht, die de Vader gaf, die de genezing mogelijk maakte. Vandaar dat ook degenen, die niet tot Jezus' leerlingen behoorden, evenzeer konden genezen.

! En zo kunnen we voorbeelden aanhalen door de gehele geschiedenis heen. Het is een innerlijk beleven, dat a.h.w. de schakel vormt tussen hogere krachten en de mogelijkheid van uiten van krachten op deze wereld.

Is het lesje voldoende voor vandaag?

Dan geef ik het woord over aan de laatste spreker, die de bijeenkomst voor U zal sluiten. Een volgende keer zult U mij waarschijnlijk weer als eerste spreker ontmoeten. Ik wens U allen nog een pretige avond verder.

### Meditatie Een Kruis.

Er zijn vele soorten van kruisen. Maar één ding hebben zij altijd gemeen: Zij bestaan uit twee lijnen, die elkaar raken. En zij zijn evenwichtig.

Een kruis vormt in zichzelf een balans. Het is een horizontale en een verticale lijn. En al deze dingen tezamen binden de wereld en verdelen de wereld tegelijk.

Men zegt: "Ik moet mijn kruis dragen.", maar het kruis, dat U moet dragen, dat is in werkelijkheid Uw innerlijke verdeeldheid.

Ge zegt: "Jezus is voor ons aan het kruis gestorven." We kunnen zeggen: "De bewuste geest heeft de verdeeldheid aanvaard en doorleefd om de mensheid duidelijk te maken, dat zelfs in de gedeeldheid, stoffelijk bekeerd en uitgedrukt, de éénheid van het eigen wezen te herwinnen is."

Een kruis. Een kruis voor ieder van ons. Een kruis soms in het dagelijks leven. Een kruis in de sferen. Een kruis in het onbewustzijn. Een kruis, dat je nooit verlaat. Want wij, weerspiegelingen van de volmaaktheid, wij zijn gedeeld in verschillende waarden. Wij, evenbeelden van God, wij, geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, die ons het woord is geworden, wij zijn in onszelf verdeeld. Wij hebben een oordeel gesteld. Wij hebben gesproken: "Ziet dit is goed en dat is kwaad. Dit is laag en ligt beneden ons, en dat is hoog, dat ligt boven ons." En we hebben een kruis opgericht in de wereld van de volmaaktheid, die wij zelf uitbeelden en zijn.

En steeds verder zoeken wij. Wij zoeken hoger te stijgen en begrijpen niet, dat ook de val zich gelijktijdig uitbreidt.

We zoeken het goede te doen en begrijpen niet, dat we daardoor het kwade aanwakkeren. We doen het kwade en treuren erom; en we begrijpen niet, dat hierdoor ten goede is geschapen.

Waarlijk, het kruis is het symbool van ons leven. Tot het kruis zullen we altijd weer moeten gaan. Maar rond het kruis is de perfecte bol van de schepping, van de Goddelijke uiting in al zijn volmaaktheid. Rond dat kruis is de werkelijkheid.

Het kruis, dat wij zien, wordt geboren uit ons bewustzijn, uit ons denken. Wij gaan en wij zondigen. Wij gaan en overwinnen. Wij jubelen en wenen. Wij begrijpen niet, dat dit het kruis is, dat wij onszelf bouwen.

Wanneer wij één kunnen zijn in onszelf zonder uiting, dan zijn wij ook één met de Goddelijke bol. Dan is er geen onvolmaaktheid meer. Dan is er geen aarzelend, geen terugdeinzen. Dan is er geen jubelend aanvaarden of aarzelend verwerpen. Dan is er slechts het Zijn.

Maar dat kunnen we niet. Het is de onvolmaaktheid van ons wezen, dat we steeds weer trachten het Volmaakte te delen. Het volmaakte uit te drukken in tegenstellingen en begrippen en dan dromen wij van een kruis, waaraan wij ten offer worden gedragen.

Maar wat is dan het kruis. Ik heb U al gezegd, het <sup>onverwilt</sup> hypothetisch elkaar snijden van lijnen kan ook een kruis zijn. Maar het kruis, dat wij kennen zijn wij-zelven. De armen uitgespreid om de wereld te omvamen. Onze voeten geworteld in dat, wat wij menen de basis te zijn van ons gehele bestaan. Het hoofd fier omhoog, reikende naar de toekomst, die wij nog niet kunnen overzien. Zo staan wij ook als kruis in de bol des levens.

Menig mens zou willen zien in de eeuwige krachten en gedachten. Dan is er maar één woord. Wanneer je die mens ziet, dan zeg je: "Ziet, een kruis. Een deling van het oneindige en toch de oneindigheid zelf."

Men heeft vele liederen gezongen op het kruis. Men heeft gedicht: "Er staat een kruis op Golgotha." En men ziet in de somberheid het kruis op de heuvel geheven staan met een stervende mens, die méér is dan een mens. Een geest, die vrij wordt onder lijden terwijl de wolken jagen en de aarde beeft

Maar ik vraag U: "Wat kan ons dat betekenen?" Het is maar een beeld, een voorstelling. Men heeft het gezongen: "Ik zie een kruis omvlochten met rozen, met doornen verdedigend het heilig bestaan." Maar wanneer ik het beschouw, dan moet ik zeggen: "De rozen, dat zijn alleen maar de oppervlakkig voortvloeiende emoties. De doornen zijn de smarten; maar zij zullen vergaan." Men heeft ook eens gezegd: "Een kruis is ons eigen zijn; want wij staan steeds op een kruising van vier wegen en we weten niet, hoe te kiezen. Verdeeld door twijfel, verscheurd door onrust, gaan we niet verder, omdat wij de verantwoording van de keuze van ons willen afschuiven." En dit komt de waarheid nader.

Maar de mens staat niet temidden van vier wegen. Het zijn geen twee grote lijnen, die elkaar kruisen. Het is meer. De mens staat tussen verschillende werelden van bewustzijn. Beneden hem ligt het verleden en boven hem de toekomst. Links strekt zich uit het demonische, het onbekende; rechts het goede het bevestigde. En waar hij ook gaat drukt hij dit uit.

Wanneer hij echter eens tot bewustzijn komt, dan zal diezelfde mens zich bewust worden van een eenheid. Hij zal het hele Al kennen en voelen, beleven in zichzelf. Maar er zal één factor zijn, die hij sterker kent, dan al het andere: Zijn eigen leven en streven en bewustzijn. Want hierdoor is hij tot het Goddelijke gekomen. Hierdoor openbaart Zich het Goddelijke in Zijn volle glorie en wezen.

En dan staat daar temidden van deze wereld - dit Al van de bewustgeworden mens - geen mens meer maar een kruis. Het kruis, dat aangeeft, dat de waarden, die het Goddelijke delen, de eenheid daarvan nadrukkelijker naar voren schuiven.

-----00000-----